

Daniels Bog – nummer et hundrede og femogtresindstyve

Afsløringen af det profetiske tapet: Fra Alexander den Store til det moderne Rom

Jeff Pippenger
2024-03-29

Vi vil nu betragte den historie, der udspillede sig i kølvandet på Alexander den Stores pludselige død, som repræsenterer året 538 frem til endetiden i 1798.

Og når han er stået frem, skal hans rige brydes og deles mod himlens fire vinde; men ikke til hans efterkommere, ej heller efter den magt, hvormed han herskede; thi hans rige skal rykkes op med rode, ja, gives til andre end disse. Og sydens konge skal blive stærk, og én af hans fyrster; men han skal blive stærkere end han og få herredømmet; hans herredømme skal være et stort herredømme. Og ved årenes ende skal de slutte sig sammen; thi sydens konges datter skal komme til nordens konge for at træffe overenskomst; men hun skal ikke bevare armens kraft; ej heller skal han bestå, ej heller hans arm; men hun skal overgives, både de, som førte hende hid, og han, som avlede hende, og han, som styrkede hende i disse tider. Men af en gren af hendes rødder skal én stå frem i hans sted; han skal komme med en hær og trænge ind i nordens konges fæstning og handle imod dem og få overhånd. Også deres guder skal han føre som fanger til Egypten sammen med deres fyrster og med deres kostbare kar af sølv og guld; og han skal bestå flere år end nordens konge. Så skal sydens konge komme ind i hans rige og vende tilbage til sit eget land. Daniel 11:4–9.

Til sidst, efter at Alexander den Stores rige var blevet brudt sønder, udviklede de, der kæmpede om herredømmet over det tidligere rige, sig til to hovedriger. Det ene rige beherskede den sydlige del af Alexanders tidligere imperium, og det andet beherskede den nordlige del. Fra dette tidspunkt betegnes de i den profetiske fremstilling ganske enkelt som kongen i syd og kongen i nord. Når kampen om verdensherredømmet er nået til det punkt, hvor den kun fremstilles som en strid mellem kongen i nord og kongen i syd, fortsætter symbolerne på disse to riger gennem hele kapitlet.

I vers fem bliver Sydens konge grundfæstet, og han er stærk, men også Nordens konge er stærk, og hans rige er større. Dernæst, i vers seks, foreslår Sydens konge en alliance med det nordlige rige. Fredstraktaten sikres ved, at Sydens konge giver sin datter til Nordens konge, så Nordens konge kunne ægte hende og stadfæste deres alliance med et familieband. Nordens konge gik med til dette, tilsidesatte sin hustru og ægtede prinsessen fra syd, og alliancen blev indledt.

Til sidst føder den sydlige prinsesse et drengebarn, men til sidst blev kongen i nord træt af sin nye hustru og satte hende til side, således som han havde gjort med sin første hustru, og tog sin første hustru tilbage; men så snart den oprindelige hustru blev genindsat og fik lejlighed dertil, dræbte hun kongen i nord, hans sydlige brud, hendes barn og hele hendes egyptiske følge. Den oprindelige

hustrus drab på den sydlige prinsesse og hendes barn vækker den sydlige prinsesses families vrede, og en af hendes brødre oprejser en hær og angriber det nordlige kongerige.

Den sydlige hær sejrer over den nordlige konge, og den første hustru, som myrdede den nordlige konge, hans sydlige brud og barn, bliver derpå henrettet. Den oprindelige hustrus søn, som ved sin faders død var blevet indsat som den regerende konge i nord, bliver taget til fange og ført tilbage til Egypten af den sydlige konge sammen med nogle egyptiske genstande og afgudsbilleder, som det nordlige rige i tidligere slag havde taget fra det sydlige rige. Vel ankommet til Egypten falder den tilfangetagne nordlige konge af en hest og dør. Uriah Smith identificerer historien således.

»VERS 6. Og ved årets ende skal de slutte sig sammen; thi kongens datter fra syden skal komme til kongen i nord for at træffe en overenskomst; men hun skal ikke bevare armens kraft; heller ikke skal han bestå, ej heller hans arm; men hun skal overgives, og de, som førte hende dertil, og han, som avlede hende, og han, som styrkede hende i disse tider.«

Der var hyppige krige mellem kongerne af Egypten og Syrien. Dette var især tilfældet med Ptolemaios Filadelfos, Egyptens anden konge, og Antiochos Theos, Syriens tredje konge. De blev omsider enige om at slutte fred på den betingelse, at Antiochos Theos skulle forstøde sin tidligere hustru, Laodike, og hendes to sønner, og skulle ægte Berenike, Ptolemaios Filadelfos' datter. Ptolemaios førte følgelig sin datter til Antiochos og gav hende en umådelig medgift.

“Men hun skal ikke bevare armens magt;’ det vil sige hendes indflydelse og magt hos Antiokus. Og således viste det sig; for nogen tid derefter bragte Antiokus, i et udslag af kærlighed, sin tidligere hustru, Laodike, og hendes børn tilbage til hoffet. Dernæst siger profetien: ‘Heller ikke skal han [Antiokus] bestå, ej heller hans arm,’ eller afkom. Da Laodike var blevet genindsat i gunst og magt, frygtede hun, at Antiokus i sit sinds omskiftelighed atter skulle vanære hende og kalde Berenike tilbage; og da hun anså, at intet mindre end hans død ville være et virkningsfuldt værn mod en sådan mulighed, lod hun ham kort efter forgifte. Heller ikke hans afkom ved Berenike efterfulgte ham i kongeriget; for Laodike styrede forholdene således, at tronen blev sikret hendes ældste søn, Seleukos Kallinikos.”

„Men en sådan ugudelighed kunne ikke længe forblive ustraffet, sådan som profetien videre forudsiger, og den videre historie bekræfter.

”VERS 7. Men en af hendes rods skud skal stå frem i hans sted; han skal komme med en hær og trænge ind i nordens konges fæstning og handle imod dem og sejre. 8. Og også deres guder skal han føre bort som fanger til Egypten, tillige med deres fyrster og deres kostbare kar af sølv og guld; og han skal bestå i flere år end nordens konge. 9. Så skal sydens konge komme ind i sit rige og vende tilbage til sit eget land.”

„Denne gren af samme rod som Berenike var hendes broder, Ptolemaios Euergetes. Næppe var han efterfulgt sin fader, Ptolemaios Filadelfos, på Egyptens trone, før han, brændende af begær efter at hævne sin søster Berenikes død, samlede en umådelig hær og invaderede den nordlige konges område, det vil sige Seleukos Kallinikos’, som sammen med sin moder, Laodike, regerede i Syrien. Og han fik overhånd over dem, ja til erobringen af Syrien, Kilikien, de øvre egne hinsides Eufrat og næsten hele Asien. Men da han hørte, at der var opstået et oprør i

Egypten, som krævede hans hjemkomst, plyndrede han Seleukos' rige og tog fyrre tusind talenter sølv og kostbare kar samt to tusind fem hundrede gudebilleder. Blandt disse var de billeder, som Kambyse tidligere havde taget fra Egypten og ført til Persien. Egypterne, der var ganske hengivne til afgudsdyrkelse, tildelte Ptolemaios titlen Euergetes, eller Velgøreren, som en hædersbevisning, fordi han således efter mange år havde givet dem deres bortførte guder tilbage.“

»Dette er, ifølge biskop Newton, Hieronymus' beretning, uddraget af oldtidshistorikere; men der findes endnu bevarede forfattere, siger han, som bekræfter flere af de samme enkeltheder. Appian fortæller os, at efter at Laodike havde dræbt Antiochos og derefter både Berenike og hendes barn, invaderede Ptolemæus, Philadelphos' søn, Syrien for at hævne disse mord, dræbte Laodike og rykkede frem så langt som til Babylon. Af Polybios lærer vi, at Ptolemæus, med tilnavnet Euergetes, dybt forbitret over den grusomme behandling af sin søster Berenike, drog med en hær ind i Syrien og indtog byen Seleukia, som i nogle år derefter blev holdt af garnisoner fra Egyptens konger. Således trængte han ind i den nordlige konges fæstning. Polyainos hævder, at Ptolemæus gjorde sig til herre over hele landet fra Taurusbjerget helt til Indien uden krig eller slag; men dette tilskriver han fejlagtigt faderen i stedet for sønnen. Justin erklærer, at hvis Ptolemæus ikke var blevet kaldt tilbage til Egypten ved et indenlandsk oprør, ville han have bemægtiget sig hele Seleukos' rige. Sydens konge kom således ind i den nordlige konges herredømme og vendte tilbage til sit eget land, sådan som profeten havde forudsagt. Og han levede også flere år end den nordlige konge; thi Seleukos Kallinikos døde i landflygtighed som følge af et fald fra sin hest, og Ptolemæus Euergetes overlevede ham med fire eller fem år.« Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 250–252.

Et profetisk kendetegn ved Rom, og derfor ved kongen i nord, er, at tre geografiske hindringer må overvindes for at blive etableret på tronen. Den første konge i nord i kølvandet på Alexanders sønderslåede rige blev etableret af Seleukos Nikator, som i en kort periode mellem 316 og 312 f.Kr. havde tjent som general under Ptolemæus (kongen i syd). Vers fem omtaler dette forhold, når det siger: "Og kongen i syd skal blive stærk, og en af hans fyrster; og han skal blive stærkere end ham." Ptolemæus var kongen i syd, og han havde en general (en af hans fyrster), som var bestemt til at blive stærkere end Ptolemæus, og den afsluttende sætning i vers fem siger: "og få herredømme; hans herredømme skal være et stort herredømme." Ptolemæus' general Seleukos skulle blive den første konge i nord. Men for at Seleukos kunne blive kongen i nord, måtte han skille sig fra kongen i syd og derefter erobre tre geografiske områder.

Det første område, som Seleukos erobrede, var Østen i 301 f.Kr. Derpå erobrede han Vesten (som havde været holdt af Kassanders efterfølger) i 286 f.Kr., og dernæst overtog han sit tredje territorium i Nord, da han besejrede Lysimachos i 281 f.Kr. Nordens konge blev grundfæstet på tronen i 281 f.Kr.

Den fredstraktat, der senere blev indgået med den sydlige konge, fandt sted i 252 f.Kr. Seks år senere, i 246 f.Kr., blev Berenike (den sydlige prinsesse), hendes søn og hele hendes følge dræbt. Den sydlige konge tog derefter Laodikes søn, Seleukos Kallinikos, til fange og førte ham med sig tilbage til Egypten, hvor han døde ved at falde af en hest. Den første konge i nord regerede fra 281 f.Kr. til 246 f.Kr., hvilket svarer til femogtredive år.

Den første konge i nord i kapitel elleve besejrede tre geografiske hindringer for at blive grundfæstet på tronen. Det hedenske Rom besejrede ligeledes tre geografiske hindringer for at blive grundfæstet på tronen [Se Daniel 8:9], og det pavelige Rom besejrede tre geografiske hindringer for at blive grundfæstet på tronen [Se Daniel 7:20]. Det moderne Rom besejrer også tre geografiske hindringer for at blive grundfæstet på tronen [Se Daniel 11:40–43].

Da den først var blevet grundfæstet på tronen, regerede den første konge i nord i femogtrediven år. Da det hedenske Rom først var blevet grundfæstet på tronen, regerede det i en „tid“ (tre hundrede og tre år). Da det pavelige Rom først var blevet grundfæstet på tronen, regerede det i „en tid og tider og en halv tid“ (tolv hundrede og tre år). Da det moderne Rom først vil være blevet grundfæstet på tronen, vil det regere i symbolske toogfyrre måneder (også betegnet som „en time“).

Søster White underretter os om, at „meget af den historie, der er nedskrevet i Daniel kapitel elleve, skal gentages.“ Hun citerer derpå versene enogtrediven til seksogtrediven og siger: „scener lignende dem, der er beskrevet i disse ord, vil finde sted.“ I disse vers bliver det pavelige Rom (ødeleggelsens vederstyggelighed) „sat“ på tronen i 538, og derpå forfølger det Guds folk i „mange dage“ (tolv hundrede og tre år), indtil den første „vrede“ er fuldbyrdet i 1798. Historien i vers enogtrediven til seksogtrediven gentages i de sidste seks vers i kapitel elleve, men historien blev også fuldkomment forbilledliggjort i vers fem til ni.

Indsættelsen af Seleukos som nordens konge i 281 f.Kr. svarer til året 538. Begge repræsenterer nordens konges tronbestigelse ved afslutningen af erobringen af tre geografiske hindringer. Perioden for det pavelige herredømme udtrykkes på flere måder: tolv hundrede og tre dage, toogfyrre måneder, en tid, tider og en halv tid, et tidsrum og tre et halvt år. Seleukos' regering varede i femogtrediven år, og en tiendedel, eller en tiende, af femogtrediven er tre og et halvt. En tiendedel af femogtrediven år udtrykkes også som „tre komma fem“ (3,5) år. „Tre og et halvt“ er et symbol på perioden for det pavelige herredømme.

Pavedømmet modtog sit dødelige sår i 1798, da sydens konge, Napoleon Bonaparte (der betyder den „heldige søn“), sendte sin general for at tage paven til fange. Et år senere, i 1799, døde paven i eksil, ligesom den første nordens konge, som også var blevet ført i fangenskab af sydens konge. Seleukos Kallinikos døde ved at falde af en hest, mens han var i fangenskab i Egypten. Paven er den, som red på dyret. Dyret repræsenterede det politiske system, som paven benyttede for at udføre sine sataniske gerninger. Dette dyr blev dræbt i 1798, og paven, som havde redet på og hersket over dyret, døde et år senere. Seleukos Kallinikos døde ved at falde af en hest (det dyr, han red på). Pavedømmets fangenskab i 1798 og 1799 blev fuldkomment forudbilledet ved den første nordens konges fangenskab.

Det, som fremkaldte sydens konges vrede mod den nordlige konge, var en brudt fredstraktat, fremstillet ved, at Berenike (den sydlige brud) blev tilsidesat og siden dræbt af Laodike. Napoleon havde i 1797 indgået en fredstraktat mellem det revolutionære Frankrig og pavestaterne. Traktaten blev opkaldt efter byen Tolentino i Ancona, Italien, hvor den var blevet underskrevet. Den ophørte officielt i februar 1798, da Frankrig tog paven til fange. Grunden til, at traktaten blev annulleret,

var Frankrigs bestræbelse på at udbrede sin revolution.

Napoleons general Duphot var i Rom i 1797 som en del af den franske ekspeditionsstyrke, der var udsendt af Direktoriets, Frankrigs daværende regerende styre. Formålet med den franske ekspedition til Italien, som omfattede general Duphots tilstedeværelse i Rom, var at støtte den Romerske Republik, en kortlivet klientstat oprettet af franske revolutionsstyrker på den Italienske Halvø. Franskmandene var i denne periode aktivt engageret i at støtte revolutionære bevægelser og udbrede revolutionære idealer over hele Europa. I Italien søgte de at styrte monarkierne og oprette republikker efter mønster af den Franske Republik.

Duphots tilstedeværelse og handlinger i Rom fremkaldte modstand fra konservative fraktioner, herunder tilhængere af Kirkestaten og det lokale aristokrati. I december 1797 blev general Duphot under en konfrontation mellem franske tropper og tilhængere af Kirkestaten myrdet, og dermed blev påskuddet skabt for, at Napoleon året efter kunne sende general Berthier for at tage paven til fange. En brudt fredstraktat mellem kongerne i syd og nord tilvejebragte i begge historieskildringer bevæggrunden for, at kongen i nord blev taget til fange af kongen i syd.

Vers otte siger: „skal også føre deres guder med deres fyrster og deres kostbare kar af sølv og af guld bort som fanger til Egypten.“ Da Ptolemæus vendte tilbage til Egypten som opfyldelse af dette vers, gav egypterne ham titlen „Euergetes“ (Velgøreren) som en anerkendelse af hans gerning med at tilbageføre deres afgudsbilleder og genstande, som tidligere var blevet taget fra dem af nordens konge. I 1798 fandt franskmændenes plyndring af Rom sted. Historikerne beretter, at der på én eneste dag sås fem hundrede hestetrukne vogne under stærk militær bevogtning forlade byen.

Optøget indeholdt et umådeligt antal antikke skulpturer og renæssancemalerier, som Frankrig tilegnede sig i overensstemmelse med den brudte fredstraktat fra Tolentino. Blandt disse kunstværker var Laokoon-gruppen, Belvedere-Apollo, Den døende galler, Amor og Psyke, Ariadne på Naxos, Medici-Venus og de kolossale figurer af Tiberen og Nilen; tapeter og malerier af Rafael, herunder Transfigurationen, Madonna di Foligno, Madonna della Sedia, Tizians Santa Conversazione; og mange andre værker. Først flere år senere blev disse stjålne skatte udstillet i det Musée Napoléonien i Louvre, som blev åbnet i 1807. Ligesom Ptolemæus blev fejret for at tilbagelevere egypternes skatte, blev de skatte, der var ført bort fra Rom, anbragt i den del af museet, som bar Napoleons navn.

Vers fem til ni er en fuldkommen parallel til historien, der begynder i året 538 og ender i 1798 og 1799. De svarer til vers enogtredive til seksogtredive, hvilket fremstilles i kapitlets sidste seks vers, som beskriver det moderne Roms endelige bemyndigelse, idet det overvinder tre hindringer og til sidst går sin ende i møde uden nogen til at hjælpe. Vers ti behandler dernæst historien i 1989.

Men hans sønner skal ruste sig og samle en mængde store styrker; og den ene skal visselig komme og skylle frem og trænge igennem; derpå skal han vende tilbage og ruste sig, lige til hans fæstning. Daniel 11:10.

Den historiske opfyldelse af vers ti er et forbillede på 1989, da pavedømmet i hemmelig alliance med Ronald Reagan “skyllede over” og “trængte igennem” Sovjetunionen og kun efterlod dens

fæstning (Rusland), idet Sovjetunionen (USSR) opløstes i kølvandet på Perestrojka.

Og ved endens tid skal Sydens konge støde sammen med ham; og Nordens konge skal komme imod ham som en hvirvelvind, med vogne og med ryttere og med mange skibe; og han skal trænge ind i landene og oversvømme dem og drage frem. Daniel 11:40.

Historien i vers ti fremstiller en gengældelse for sydens konges erobring af nordens konge i 246 f.Kr. og er et forbillede på en gengældelse for sydens konges erobring af nordens konge i 1798. Vers fyrre begyndte med endetiden i 1798, da sydens konge (det ateistiske Frankrig) tilføjede nordens konge (den pavelige magt) det dødelige sår, og blev opfyldt med Sovjetunionens sammenbrud ved endetiden i 1989. Endetiden i 1798 fremstilles i vers fyrre ved udtrykket: „Og ved endetiden skal sydens konge stange mod ham.” Det „kolon” (:) der adskiller den sidste del af verset, markerer den næste „endetid” i 1989. „Og nordens konge skal storme imod ham som en hvirvelvind med vogne og med ryttere og med mange skibe; og han skal trænge ind i landene og oversvømme og fare frem.”

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

„Hver nation, som er trådt frem på handlingens scene, har fået lov til at indtage sin plads på jorden, for at det kunne vise sig, om den ville opfylde 'Vægterens og den Helliges' hensigt. Profetien har skildret verdens store imperiers opkomst og fald—Babylon, Medo-Persien, Grækenland og Rom. Med hver af disse, ligesom med nationer af mindre magt, gentog historien sig. Hver havde sin prøvetid, hver svigtede, dens herlighed svandt, dens magt forsvandt, og dens plads blev indtaget af en anden....“

„Af nationernes opkomst og fald, sådan som det gøres klart på den Hellige Skrifs sider, må de lære, hvor værdiløs blot ydre og verdslig herlighed er. Babylon, med al sin magt og sin pragt, hvis lige vor verden siden aldrig har set, — magt og pragt, som for datidens mennesker syntes så fast og varig, — hvor fuldstændigt er det ikke forsvundet! Som »græssets blomst« er det gået til grunde. Således forgår alt, som ikke har Gud til grundvold. Kun det, som er knyttet til Hans hensigt og giver udtryk for Hans karakter, kan bestå. Hans principper er de eneste urokkelige ting, vor verden kender.“ Education, 177, 184.